

І доки є пам'ять людей, і живуть матері,
Допоки й сини, що спіткнулись об кулі, живі!

Борис Олійник

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 40 (14452), 2 ЖОВТНЯ 2026 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

РОЗПОВІМ ПРО СВОГО ГЕРОЯ

Людина честі з великим серцем

МІЙ ГЕРОЙ, ДМИТРО ІЛЛІЧ РУМЯНЦЕВ, НАРОДИВСЯ І ВСЕ ЖИТТЯ ПРОЖИВ У БІЛІЙ ЦЕРКВІ. ВІН ЗАВЖДИ ГОВОРИВ, ЩО КРАЩОГО МІСТА, ТАКОГО ЗАТИШНОГО І СПОКІЙНОГО, НЕ БАЧИВ НІДЕ, ХОЧА У СПРАВАХ БУВАВ У БАГАТЬОХ МІСТАХ УКРАЇНИ. ВІН МРІЯВ, ЩО КОЛИСЬ ОБОВ'ЯЗКОВО ПОКАЖЕ ЇХ І НАМ, СВОЇЙ РОДИНІ.

Він з'явився на світ 1976-го. Його хлопчачі думки були про море, підводний човен, зброю. А після закінчення школи вступив у Київський інститут сухопутних військ: мрія про військову справу завжди жила в його серці. По завершенні навчання прийшов служити в славетну 72 бригаду імені Чорних Запорозжців, в рядах якої пробув до 2005 року. Потім – цивільне життя, також цікаве, бо насичене цікавими поїздками Україною... Але без улюбленої справи.

Наша історія кохання розпочалася, на жаль, не в молодості. В обох було вже по шлюбові за плечима й діти. Діма після розлучення, а я на момент нашої зустрічі давно виховувала старших доньок одна. Познайомила нас знайома 10 червня, і вже 1 серпня ми одружилися.

Якщо чесно, я спочатку й не зрозуміла, яким чином так швидко стала заміжною. А потім – маленька донечка, підписання чоловіком контракту зі 101 бригадою. І я – вже дружина офіцера. Я дуже пишалася тим, що біля мене – гарний, статний, інтелігентний чоловік. А піксель і шеврони додали моєму Дімі поважності. Так, мій

чоловік був дуже інтелігентною людиною. І чесним, відданим народу України й військській честі офіцером. Досі чую від людей, які служили з Дімою чи були з ним знайомі, що це людина честі. Я гордилася, горджуся зараз і буду гордитися завжди, що була його дружиною.

Наша родина стала для нього надійним тилом, він завжди летів додому, завжди знав, що тут ми його чекаємо. На вихідні вирушали на прогулянки в «Олександрію», брали з собою ще й його сестричку Танюшу. Вони завжди приходили на місце, де любила бувати їхня мама. Пригадую, Діма ставав біля берізок, а ще малесенька доня Іванка тут же повторювала за ним і також ставала поруч з берізками – бо так робила бабуся Ліда. Ми разом дуже сміялися над історіями про дитинство. Про те, як маленьким Дмитро любив зброю і носив на поясі «пасталет» (так він називав пістолет). А зараз ми це згадуємо і з Іванкою, і з Тетяною й іноді плачемо, а іноді сміємося...

Мрії про великий дім, мандрівки Україною... Все це обірвалося 24 лютого 2022 року. Ілліч пішов на службу, не прощаючись, 21 числа. А 24-го мав бути вдома, я чекала на нього. Але війна внесла свої корективи. Більше я не бачила Діму...

З початку березня вони були в облозі. Бучанський район. Короткі розмови 2 рази на день. Телефон тримала під серцем, щоб не прогавити дзвінок, щоб почути голос. Востаннє Діма зателефонував 19 березня. А 20-го хлопці прийняли нерівний бій з окупантами, в якому мій Герой загинув. Загинув він, і моє серце вмерло разом з ним. Моє щастя вмерло. Бо це був чоловік, завдяки якому я дізналась, що означає бути жінкою. Що таке справжнє кохання.

А ще в нашої дитини був справжній тато, який з радістю проводив вільний час з малечю. Вони ходили на прогулянки, тато розповідав їй на ніч вигадані ним казки, часом брав із собою до військової частини. А як підросла, то замість казок дуже цікаво розповідав їй про різні види зброї. Для Іванки тато назавжди асоціюється із захистом, надійною підтримкою й великою любов'ю. Це наш рідний і дбайливий татко й чоловік!

Ми хочемо, щоб про нашого Героя залишилися пам'яті як про справжнього офіцера, побратима, товариша. А ми в своїх душах збережемо незгасну любов до нього – людини з великим серцем. Разом з сестрою Тетяною і дітьми будемо у власних серцях тримати спогади про чудову людину, супертата, люблячого і чуйного чоловіка та брата, який віддано служив Україні й українському народу.

Любов РУМЯНЦЕВА, дружина загиблого Героя

У вічний вирій відлітаючи...

Чи відчуваєте ви, як бракує слів, коли знову і знову чуєте, що вкотре у чийсь родину увірвалася чорна звістка про смерть рідної людини, рідного солдата?.. І в серці оселяється вселенська туга. Іноді вона перегукується з тією, що бентежить і тривожить, коли бачиш, як, зробивши останнє коло над рідною землею, відлітають у вирій журавлі... Різниця в тому, що птахи навесні повернуться... А вбиті московою захисники – ніколи.

В громаді гірко сумують за солдатом **Юрієм Анатолійовичем КОЛЯДОЮ**, навіки 47-літнім стрільцем аеромобільного батальйону військової частини А 0281. Він загинув 28 січня 2024 року під час бойових дій в районі Мар'їнки Покровського району на Донеччині.

Станіслав Сергійович БУГАЄВ, командир відділення екіпажу безпілотних літальних авіаційних комплексів механізованого батальйону військової частини А 4990, якому було 39 років, поліг, виконуючи бойове завдання поблизу Кізомису Херсонської області 18 вересня.

Сержант **Сергій Вікторович ДУДАРЕЦЬ**, 51-річний командир відділення управління штабу батальйону взводу зв'язку військової частини А 5171, помер 22 вересня.

У ВІЧНИЙ ВИРІЙ ВІДЛІТАЮЧИ, ВОНИ ЗАЛИШИЛИ НА ЦІЙ ЗЕМЛІ ПАМ'ЯТЬ ПРО СВОЇ СИНІВСЬКИЙ, ЛЮДСЬКИЙ ПОДВИГ. НЕ ДОЗВОЛЯЙМО СОБІ ЗАБУТИ.

РОБОТА

У КИЄВІ НА ВИРОБНИЦТВІ ЛІКІВ

Запрошуємо на роботу чоловіків та жінок
(попередній досвід та освіта не мають значення)

ПАКУВАЛЬНИКИ
ВАНТАЖНИКИ

ВАХТОВИЙ ГРАФІК 7/7

(тиждень з 8:00 до 20:00, тиждень вихідні, тиждень з 20:00 до 8:00)

- проживання на період вахти
- медичне страхування
- спецодяг
- надійне укриття

Farmak

ЗА ДЕТАЛЬНОЮ ІНФОРМАЦІЄЮ ТЕЛЕФОНУЙТЕ:
067 201 86 60 | 098 181 74 69 | 067 480 34 45

«Це Біла Церква, в яку він був закоханий»

«Тонконогий. Вибрані малюнки». Ось із таким виданням, а ще з талановитим професіональним тріо авторів цього неймовірного проекту пощастило нещодавно зустрітися в міському ліцеї родини Шрайбер. А тепер ця вишукана річ лежить переді мною – лаконічна, з блідо-рожевою палітуркою, в яку ніби з туману проросло таємниче дерево...

Кожного разу, коли стаєш свідком появи на світ книжки, особливо місцевих авторів, особливо під час війни, відчуваєш, як на хрестинах новонародженої дитини. Тобі тепло й затишно в колі дуже гарних людей, які в цю хвилину благословляють на щасливе життя нове створіння. Здається, ти фізично здатна випромінювати світло – так щедро ним тебе обдаровано в товаристві однодумців, цих шалено закоханих у свою справу ентузіастів.

Тож перед тим, як розповісти про власне презентацію нової книжки, назвемо причетних! Її автори: **Юрій КИРИЛОВ** – краєзнавець, картограф (авторський внесок: локалізація малюнків Наума Тонконогого – тексти, фрагменти мап, іконографія); **Аліса ЧЕРНЕЦЬКА**

– авторка краєзнавчих та мистецькознавчих публікацій, дитяча письменниця (здійснила опис зображень, опрацювала підписи, написи й тексти), та **Євген ЧЕРНЕЦЬКИЙ** – кандидат історичних наук (Україна), доктор гуманітарних наук (Польща), відомий краєзнавець, а нині військовослужбовець ЗСУ (автор ідеї, концепції, вступу, підготував історичні дані про зображення, впорядкував бібліографію).

В результаті досить тривалої та ґрунтовної праці цих людей ми маємо просто розкішну книжку, присвячену творчій спадщині нашого земляка Наума Григоровича Тонконогого. Якщо для вас це ім'я ще залишається загадкою, можете завітати в Білоцерківський краєзнавчий музей, у фондах якого зберігаються 600 (!) його малюнків, а також тексти, деякі з них надруковані в музейному журналі «Юр'ївський літопис». І, звісно, у вас є шанс придбати цю книжку, виходом якої ми значною мірою завдячуємо зокрема білоцерківській іудейській релігійній громаді «Міцва», очолюваній Нателлою Андрющенко. В будь-якому разі ви відчуєте таку велику любов до Білої Церкви, з

якою, безсумнівно, станете бодай трохи щасливішими.

От, до речі, пані Нателла, відкриваючи презентацію, саме з цього й розпочала:

– Мене вразило, з якою любов'ю Наум Тонконогий зображав на своїх малюнках Білу Церкву. Ці малюнки передають не тільки картинку, наприклад, будівлі, яких уже немає, а ще й емоцію автора, який жив у ті часи, його погляд. І ось декілька років тому виникла ідея створити збірку його малюнків. Для чого? Насамперед мені здається, що ми маємо увіковічити спадщину митця в малюнках. Маємо це систематизувати й залишити молоді, наступним поколінням. А ще я відчула, що всі наші проекти, які ми робили з паном Євгеном, дуже цікаві людям, які поїхали далеко з нашого міста, сумують за Білою Церквою та цікавляться всіма новинками.

Продовження – на стор. 2

Юрій Кирилов, Аліса Чернецька, Євген Чернецький

Тонконогий

Вибрані малюнки

«День здоров'я» — свято, яке об'єднує

За ініціативи директора Територіального центру Ірини Доги в урочищі «Голендерня» відбувся вже четвертий «День здоров'я» під незмінним і життєствердним гаслом «Спорт – рушійна сила!».

● До цього дня готувалися заздалегідь. Команда Територіального центру ретельно продумувала програму, готувала спортивні локації, цікаві завдання та маршрутні листи для команд. Хотілося, щоб цього дня кожен учасник відчув себе частиною великого, дружнього колективу, отримав заряд енергії, гарного настрою та позитивних емоцій.

● І результат перевершив очікування – цього рік «День здоров'я» об'єднав рекордну кількість учасників – 11 команд!

● Та перш ніж розпочати спортивне свято, присутні вшанували хвилиною мовчання загиблих Героїв України.

● Широ дякуємо Збройним силам України за можливість жити, працювати, спілкуватися, підтримувати одне одного, разом створювати моменти радості та проводити такі заходи.

● Директорка Територіального центру Ірина Дога привітала учасників із проведенням уже четвертого «Дня здоров'я» та висловила щиро вдячність Білоцерківській міській раді, спонсорам, партнерам і всім, хто долучився до підготовки та проведення свята. Ірина Дога побажала всім гарного настрою, яскравих вражень, спортивного азарту та приємного спілкування, наголосивши, що головна мета цього дня – не лише активний відпочинок, а й можливість об'єднатися, підтримати одне одного та подарувати собі позитивні емоції.

Догою, яка весь цей день була поруч із учасниками, вони вручили командам Дипломи та солодкі подарунки й щиро привітали всіх із чудовим завершенням спортивного свята.

● Цьогорічний захід став особливим ще й завдяки новим знайомствам. До «Дня здоров'я» долучилися нові

обличчя «Юр'ївського ярмарку» – Людмила Яценко, Павло Сович та Юрій Ковтуненко. Їхня присутність дала заходу ще більше тепла та дружньої атмосфери. Адже після активних спортивних випробувань на всіх чекала ще одна приємна частина свята – польова кухня. Юрій Ковтуненко приготував ароматну грибну юшку та запашний куліш, які особливо добре смакували після рухливих конкурсів.

● До речі, окрему увагу у процесі підготовки заходу приділили безпеці. Під час

його проведення були присутні відповідні служби, а на випадок сигналу «Повітряна тривога» неподалік, у санаторії «Діброва», було передбачене укриття.

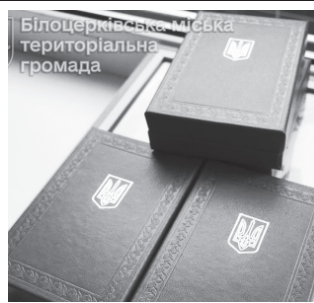
● Четвертий «День здоров'я» завершився, але залишив після себе найцінніше – усмішки, теплі спогади, нові знайомства, відчуття єдності та бажання зустрітися знову.

● Ми раді, що започаткована за ініціативи директора Терцентру Ірини Доги традиція живе й розвивається. Адже наш День здоров'я – це рух, спілкування, дружба, підтримка, гарний настрій і люди, поруч з якими хочеться бути активними, сильними та життєрадісними.

● До нової зустрічі на «Дні здоров'я»! Нехай спорт і надалі буде рушійною силою – до активного, здорового та щасливого життя!

За інф. Терцентру

22 вересня, перед засіданням виконавчого комітету Білоцерківської міської ради, були відзначені представники особового складу Білоцерківського районного управління цивільного захисту та превентивної діяльності ГУ ДСНС України у Київській області.

За самовідданість, відвагу та мужність

За самовідданість, відвагу, мужність, вагомий особистий внесок у справу запобігання та ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, захисту життя і здоров'я громадян та з нагоди відзначення професійного свята – Дня рятівника – Нагрудним знаком Білоцерківської міської ради та її виконавчого комітету «Відзнака міського голови» були нагороджені:

- ✦ Корнієнко Максим Анатолійович – полковник служби цивільного захисту;
- ✦ Мележик Володимир Віталійович – майор служби цивільного захисту;
- ✦ Єгоров Павло Олександрович – головний майстер-сержант служби цивільного захисту;
- ✦ Єгоров Андрій Олександрович – сержант служби цивільного захисту.

Грамотами виконавчого комітету Білоцерківської міської ради були відзначені:

- ✦ Ніколенко Людмила Вікторівна – майор служби цивільного захисту;
- ✦ Руденко Рус-там Русланович – майстер-сержант служби цивільного захисту;
- ✦ Кошман Вадим Сергійович – сержант служби цивільного захисту.

Також цього дня з нагоди Дня міста Подяками виконавчого комітету Білоцерківської міської ради були нагороджені працівники управління надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення міської ради:

- ✦ Шуляківський Іван Несторович – головний спеціаліст відділу цивільного захисту населення;
- ✦ Повстанко Тарас Олександрович – головний спеціаліст відділу цивільного захисту населення.

Тож вітаємо з нагородами та бажаємо міцного здоров'я, витримки, професійних успіхів та сил для виконання всіх завдань. Нехай у роботі завжди супроводжують надійна команда й упевненість у власних силах, а кожен виїзд завжди завершується поверненням додому. Мирного неба, безпеки та добробуту вам і вашим родинам!

За інф. bc-rada.gov.ua

● А далі розпочалася справжня спортивна пригода! Учасникам озвучили правила квесту, пояснили порядок проходження локацій та вручили маршрутні листи. На команди чекали різноманітні випробування – завдання на швидкість, кмітливість, спритність, витривалість і, найголовніше, вміння працювати разом.

● Одна за одною команди вирушали до локацій. Десь лунав сміх, десь учасники завзято змагалися, а десь доводилося добряче подумати, перш ніж знайти правильне рішення. Але головним було не суперництво, а підтримка, командний дух і гарний настрій.

● Завершення «Дня здоров'я» стало по-справжньому урочистим. На свято здоров'я завітав виконувач обов'язків міського голови, секретар Білоцерківської міської ради Володимир Вовкотруб. Разом з Іриною

«Це Біла Церква, в яку він був закоханий»

Нателла Ігорівна щиро подякувала нашому краєзнавчому музею за те, що там зрозуміли цінність цих робіт, зберегли їх, попри такі складні часи, підтримали ідею створення книги, надали можливість працювати над матеріалами.

Подякувала пані Алісі, яка зробила фото сучасних місць,

зображених давніше Наумом Тонконогим. Адже завдяки її світлинам можна порівняти те, що бачив і намалював художник, і що та в якому вигляді дожило до наших часів.

І це видання вийшло дуже інтелігентним, витонченим. Це та річ, яку можна й поставити на полицю, й відчутти дух старої Білої Церкви, і свій зв'язок з нею. Пані Нателла сказала, що це спільна робота єврейської громади, пана Євгена, музею і всіх, хто підтримував створення книжки. Вона зауважила, що така робота в часи війни демонструє цивілізованому світу, що Україна бореться не тільки на фронті, а й у культурному сенсі. «І я сподіваюся, що це тільки перший том робіт Наума Тонкононого, що ми видамо ще декілька таких книжок. А всі кошти, зібрані від продажу видання, підуть на благодійність», – підсумувала Нателла Андрющенко.

Надзвичайно цікавою і дуже корисною для розуміння того, який дивовижний скарб загорнутий авторами в загадкову палітурку, стала розповідь Євгена Чернецького, головного натхненника ідеї, так щасливо реалізованої. Він зокрема пригадав, що «Наум Григорович розпочав працювати над цими малюнками ще у 80-ті роки минулого

століття. Згодом неодноразово намагався опублікувати ці малюнки, він дуже мріяв про це. Оббивав пороги міського начальства, вмовляючи видати його роботи. Саме тому частина його спадщини оформлена як альбоми.

Коли вже з'явилися проблеми зі здоров'ям, і Наум Григорович зрозумів, що не видасть омріяні альбоми, та, вочевидь, мав сумніви щодо того, наскільки добре його малюнки збережуться в родині, десь за рік до того, як його не стало, художник почав умовляти Білоцерківський краєзнавчий музей прийняти цю спадщину. На жаль, її довгий час прийняти не погоджувалися... Зрештою, і малюнки, і тексти Тонкононого були прийняті. Це стало для нього неабияким досягненням».

Пан Євген озвучив цікаві штрихи до текстів Наума Григоровича, також дуже талановитої частини його спадщини, які були надруковані в музейному журналі «Юр'ївський літопис». А за особливий нюанс науковець неймовірно вдячний художнику: хай про який об'єкт зі своїх, навіть дитячих, спогадів він писав, – завжди детально описував, де він розташований зараз, тобто у 80-ті, дає орієнтири, нові назви вулиць тощо.

Та виявилось, що опублікувати малюнки Тонкононого в тому вигляді, як це уявляли автори книжки і що їм, зрештою, вдалося, – дуже непросте завдання. «Автор сам стверджував, що він по пам'яті відтворював Білу Церкву свого дитинства. Частково це так. Адже в нього є різні малюнки одного й того ж об'єкта! Крім того, автор мав нерозвинутий потяг до архітектурної творчості. Причому, дзвіницю Преображенського собору, знесену в 40-50-х роках, на одному з малюнків Тонконогий зобразив у своїй інтерпретації, тобто так, як збудував би дзвіницю він. Насправді вона мала не такий вигляд – і її реалістичне зображення в художника також є. Отже, спадщина Тонкононого складається з моментів натури, щось намальоване взагалі з листівок, щось – із пам'яті. Насправді вона складна за структурою. Ці малюнки –

втілення його особистості. Це його Біла Церква, в яку він був закоханий і заради якої він повернувся сюди з підмошков'я.

Крім того, у творчості Тонкононого є ще одна цікава тема – тема дерева. В його свідомості дерева займали якусь особливу роль. На його малюнках дуже часто міський пейзаж – наприклад, старі будівлі, слугує тільки фоном для зображення дерев. Тому в нього багато «Олександрії».

Робота над цією книгою для мене розкрила Тонкононого як митця, для якого були головними дві речі – дерева і його відчуття дитинства, коли ще були живі його батьки», – поділився з аудиторією Євген Чернецький. Він із вдячністю згадав співаторів книжки, керівництво музею. Уклінно подякував пані Нателлі.

А далі зав'язалася розмова в залі – про самого Тонкононого, його часи, про такий цінний для білоцерківців альбом, дуже продуманий за структурою й, попри тендітний обсяг, максимально насичений раніше невідомими загалу фактами. І, звісно, про його малюнки – лаконічні, чіткі й прекрасні, як сама любов до єдиного міста на великій планеті, що пам'ятає тебе дитиною.

Валентина ХРАБУСТ

Головне — бути не першим, а самим собою

НЕЗАБУТНІЙ ПАМ'ЯТІ ДРУЖИНИ І.Д. ВАСИЛЕНКА НІНІ ТРОХИМІВНІ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

Для ІВАНА ДАНИЛОВИЧА ВАСИЛЕНКА — лісвника, науковця, викладача, наближається дуже приємна дата — 6 жовтня, день народження. А нещодавно, 20 вересня, в Україні відзначали День працівника лісу, з яким тісно пов'язана професія, та й усе життя ветерана. З такої гарної нагоди й відбулася розмова з моїм 87-річним викладачем та колегою.

— Іване Даниловичу, яку роль, на Вашу думку, відіграють ліси тепер, коли бурхливо розвивається техніка й технології?

— Їхнє значення аж ніяк не зменшується. Адже ліси й надалі залишаються однією з важливих частин нашої природної екосистеми, фактично «легенями», що поглинають тисячі тонн шкідливого для нас вуглекислого газу, переробляють його на кисень і повертають в приземний шар атмосфери. Лісонасадження та лісосмуги захищають ґрунти від водної та вітрової ерозії, поліпшують мікроклімат прилеглих територій. Особливу роль вони відіграють на берегах водоймищ. Скажімо, вздовж берегів Дніпра від Чернігівщини й до Херсонщини, зелені насадження займають сотні гектарів та виконують своє призначення. Це так само стосується середніх та малих річок. Доречно нагадати і про диво-подарунок природи у плавнях Дніпра, де 2023 року орки зруйнували греблю Каховської ГЕС. Після того, як зійшла вода, на значній площі з'явилися молоді тополі й верби, що вирости на мулі із занесеного вітром насіння. І тепер вони швидко ростуть, утворюючи густий ліс. Крім іншої всім відомої користі від деревини, маємо згадати і те, як наші воїни дякують лісникам за вирощені дерева, колоди з яких у бліндажах зберегли життя не одному солдату.

— Чи можете Ви пригадати час, коли керували висадженням молодих дерев, і що то була за робота?

— Один з таких періодів — це весна 1979 року. Як викладач нашого аграрного вузу я з групою студентів відправився на заліснення узбережжя Росі площею 2 гектари поблизу Трушків. Юнаки і юнки тоді висадили 1-літні сіянці сосни. Тож тепер на тому місці шумлять струнки 47-річні соснові дерева.

Другий період — березень 1984 року. Я зі студентами мав озеленити територію літнього табору праці й відпочинку на узбережжі Чорного моря біля села Оленівки в Криму. Студенти із задоволенням тоді посадили посухостійкі саджанці в'яза, дуба, береста, білої акації, тополі Болле, клена татарського і польового, а також бузку й жасмину. Шість років поспіль протягом весни й літа молоді лісові породи поливали, поки вони гарантовано прижилися.

— А що Ви розкажете про вік лісових порід?

— Найкоротший життєвий період — у кущів, 12–15 років. Середній вік так званих супутніх видів — 50–60, найдовший — у головних порід, 100–120 літ. Хоча бувають і винятки. Наприклад, на острові Хортиця донедавна зростав 750-річний дуб-велетень. У селі Калайдинці на Полтавщині є 4 дерева цієї породи, яким, за переказами, по 500 літ, вони ровесники гетьмана Івана Мазепи. На території Тростянечького району Вінницької області височить 250-річна липа. А в Шевченківському лісництві на Черкащині росте 385-літній ясен.

— Довелось чути вислів «Дуб любить рости в шубі, але з відкритою головою». Як його розуміти?

— Справа в тому, що дуби мають найкращу продуктивність, коли зростають разом із супутніми видами. Вони слугують певним «підгоном» та захищають «патріарха» від несприятливих погодних умов.

— А що Ви можете сказати про невисокі (4–6 метрів) деревця невідомої породи з листям, дещо схожим на те, яке має клен гостролистий, що останніми роками з'явилися на території міста?

— Очевидно, йдеться про платана західного. Його батьківщина — Середземномор'я. Ця порода теплолюбна, не витримує низьких температур. Але зараз, у зв'язку зі зміною клімату, потеплінням, платан висаджують і в помірних широтах, де він непогано переносить зиму. Тож з'явилися вони і в Білій Церкві.

— Іване Даниловичу, 50 років трудової діяльності — це великий і гідний термін. Розкажіть хоча б про основні напрямки своєї багатолітньої роботи.

— Насамперед хотів би зауважити, що 14 років я працював у лісах Кіровоградщини й Полтавщини. В науковій діяльності займався питаннями селекції тополь та верб, включаючи винахід по селекції останніх,

Іван Данилович із Валентиною Степанівною

прогнозу статі тополь у фазі насіння; способами боротьби з пухом і омелою в кронах цих порід; новим методом омолодження кущів. У навчальному процесі разом з колегами розробляв методичні рекомендації та писав навчальні посібники. Всього надруковано 70 моїх праць. До речі, в 70–75 відсотках наукових видань моє прізвище назване першим серед авторських, у методичних — у межах 80 відсотків. У 4 навчальних посібниках воно друге-п'яте, що нормально. Я не егоїст і не був кар'єристом, завжди дотримуюся принципу: «Головне — бути не першим, а самим собою».

— Втім, дуже приємно констатувати, що колеги високо цінували Ваші досягнення. Знаю, що декан факультету А.А. Козак свого часу зауважив, що Ваші наукові та навчально-методичні праці з лісівницького фаху заслужено мають міждержавні визнання. А індійські спеціалісти вважали, що спосіб прогнозування статі у насінні тополь варто прирівняти до винаходу.

У продовження теми новаторства хочу запитати ще й таке. Вашу родину, яка господарювала на двох дачних ділянках садового товариства «Конвалія», сусіди називали ремесловцями-симиренківцями. Чому?

— В 1991–2006 роках ми обробляли там 14 соток круглого схилу, де ґрунт щорічно перекопували вручну. В суху погоду рослини поливали, ґрунт мульчували і протягом весни-літа розпушували його та виполювали бур'яни. Крону на плодкових породах формували з першого року. До речі, ми внесли в ґрунт 9 самоскидів та 6 тракторних причепів перегною. За нелегку й клопітку працю земля віддячувала нам високими врожайми. Зокрема добірних плодів садової суниці за сезон вирощували до 16 відер, соковитих і смачних ягід черешні — по 2–3 відра. Вишні, абрикоси, малина, смородина завжди були крупні, солодкі. Яблук ранніх та пізніх сортів збирали по кілька десятків відер за літо-осінь. Помідори були різних сортів — від «Сливки» до «Де Барао» й «Волового серця». Вирощували чимало сортів картоплі: «Повінь», «Київський світанок», «Рів'єра», «Королева Анна», «Пікассо», «Президент», а бульби були розсипчасті, з хорошим смаком.

З особливою любов'ю розводили квіти. Були в нас матіоли, любисток, чорнобривці, тюльпани, крокуси, настурції, гладіолуси, айстри, хризантеми...

— Щиро дякую Вам, Іване Даниловичу, за цікаву розмову. А ще як моєму викладачеві — за знання. І як колезі по БНАУ — за Вашу толерантність, безвідмовність, безкорисність, товарицькість, за щиро переданий досвід, взаєморозуміння, щедрі консультації.

Хай Бог дарує Вам і Вашим рідним можливість жити під мирним небом, а ангели оберігають від усіляких негараздів.

Спілкувалася **Валентина КЛИМЕНКО**, ветеран БНАУ

ДО УВАГИ ТВОРЧИХ

Комісія з присудження міської літературно-мистецької премії ім. І.С. Нечуя-Левицького повідомляє про прийом документів на здобуття премії за 2026-й рік

Лауреатами премії можуть стати творчі працівники в галузі літератури та мистецтва, окремі творчі колективи, які живуть і творять у Білоцерківській громаді.

На здобуття премії висуваються твори, надруковані або оприлюднені в інший спосіб у період з 25 жовтня минулого року до 25 жовтня цього року.

Прийом документів на розгляд комісії здійснюватиметься по 25 жовтня.

Матеріали кандидатів подавати за адресою: м. Біла Церква, вул. Героїв Небесної Сотні, 36, тел. 5-40-65 (управління культури і туризму Білоцерківської міської ради).

Втрачене свідоцтво про здобуття базової середньої освіти серії ЕР, № 55146596, видане 13.06.2025 року Баштєчківським закладом загальної середньої освіти І–ІІІ ступенів Баштєчківської сільської ради на ім'я **Миронець Олександри Іванівни, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Втрачену «Довідку дитини з багатодітної сім'ї», видану на ім'я **Байдуков Володимир Олексійович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНОЮ.**

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, видане на ім'я **Лазаренко Дар'я Олександрівна 30.08.2013 р. н., ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Втрачене посвідчення дитини з багатодітної сім'ї, серія ДБ, № 594882, видане на ім'я **Іванова Катерина Володимирівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Втрачене свідоцтво про право приватної власності на житловий будинок за адресою: селище Володарка, вул. Садова, буд. 16, від 27.11.1992 р., видане Володарською селищною радою на ім'я **Мельник Людмила Леонідівна, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Втрачене свідоцтво на право власності на житло № 15119 від 16.08.1996 р. за адресою: м. Біла Церква, вул. Пушкінська, буд. 50, кв. 47, видане на **Якушева Едуарда Федоровича, Якушеву Надію Миколаївну, Якушева Костянтина Едуардовича, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Втрачене посвідчення члена сім'ї загиблого захисника чи захисниці України, серія А, № 163735, видане 25.12.2025 р. Управлінням соціального захисту населення Білоцерківської міської ради на ім'я **Стан Костянтин Павлович, ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

ДАЮ УРОКИ ГРИ НА ФОРТЕПІАНО дітям з 1-го по 7-ий клас на дому в себе або в замовника. 068-101-85-21 (Тетяна Іванівна).

НАТЯЖНІ СТЕЛИ

Замір безкоштовний.

Монтаж — один день.

Гарантія — 15 років.

068-155-8-122

КУПУЄМО ТА БЕРЕМО В ОРЕНДУ

ЗЕМЛЮ (ПАЇ).

ДОРОГО. НАДІЙНО. ШВИДКО.

ТЕЛЕФОН: 068-399-78-72.

КУПОН ДЛЯ БЕЗПЛАТНОГО ОГОЛОШЕННЯ

Назва рубрики

(куплю, продам, міняю, шукаю роботу...)

Текст оголошення

Телефон або адреса (друкуються в оголошенні)

У зоні права

Заволодів виплатами за загиблого військовослужбовця

За процесуального керівництва Білоцерківської окружної прокуратури повідомлено про підозру 59-річному чоловіку, який, за даними слідства, шляхом обману заволодів понад 3,5 млн грн одноразової грошової допомоги, призначеної родині загиблого військовослужбовця.

За даними слідства, підозрюваний ввів в оману брата загиблого. Той підтвердив нібито наявність родинних зв'язків між чоловіком та загиблим і звернувся до територіального центру комплектування від імені батька військовослужбовця для отримання одноразової грошової допомоги.

В результаті на банківський рахунок підозрюваного було перераховано 3 млн 525 тис. грн. Частину отриманих коштів чоловік використав для придбання нерухомості в Бучанському районі.

Водночас у загиблого військового залишився малолітній син. За даними слідства, внаслідок протиправних дій підозрюваного дитині завдано матеріальної шкоди на суму понад 3,5 млн грн.

Дії чоловіка кваліфіковано за ч. 5 ст. 190 та ч. 1 ст. 209 КК України — шахрайство, вчинене в особливо великих розмірах, та розпорядження майном, одержаним злочинним шляхом.

За клопотанням сторони обвинувачення суд обрав підозрюваному запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Досудове розслідування триває.

Білоцерківська окружна прокуратура

УКРПОШТА

ПЕРЕДПЛАТА 2027

Знайдіть своє серед сотень видань

НОВИНИ, СПОРТ, КРОСВОРДИ, КУЛІНАРІЯ, САД І ГОРОД, ДИТЯЧІ ТА НАВЧАЛЬНІ ВИДАННЯ — З ДОСТАВКОЮ У ВАШУ ПОШТОВУ СКРИНЬКУ.

Оформлюйте передплату онлайн за QR-кодом

Дорога, ходжена-переходжена до батьківського порога, стелиться така рідна, що знаєш тут кожний камінчик, кожнісіньке деревце на узбіччі, яке вітає то смарагдовими листочками, то цвітом і, нарешті, – плодами.

Багато чого бачив битий шлях, але й досі його бентежить пізній цвіт білої акації, недоречний, як і квіт каштанів восени.

Але найбільше дивує людина, що вибирає єдину, тільки свою дорогу, йде вперед, не відаючи, які викрутаси Доля чекають її попереду. Якби включити

навігатор дорожньої пам'яті діда-прадіда, то побачили б сліди натруджених ніг, почувли б їхні голоси:

– Боже милостивий, почуй мої молитви. Прости мій гріх: несучи вимінати золотий хрестик на борошно – діти голодують. Ховала його від білих і зелених, а червоним бандитам сама віддам – настав чорний день, – просила бабця.

Не пройшло й десятиліття, як уже моя мама благала ангелів-охоронців:

– Допоможіть донести хліб дитині, виміняла його на одяжину в селі, боюся замерзнути від лютого морозу й залишити сина сиротою.

Мамині благання почули: трапилася підвода, яка довезла її до хати, нагодувала сина, який просив бабу шукати сухарика, може, той десь завалявся. Згодом вернувся з війни наш батько, який майже ніколи не розповідав, як били фашистів, бо було боляче навіть через роки.

Дороги, дороги... Вони віддзеркалюють вирішальні миті, які передаються

дітям і онукам, зіграють серце.

Січень 1944 року. Звільнили нашу Білу Церкву. Після вибухів, стрільби прийшла неприродна тиша. Оглядаючись на всі боки, вибігали люди стежечками на головну дорогу й, побачивши солдатів, кричали:

– Наші! Наші прийшли!

Бігли до визволителів. Цілували та обіймали, хотіли хоч би доторкнутися до шинелі солдата й знати – це не сон. Місто звільнили.

Квіти ще не зацвіли, гостинців не було, щоб пригостити воїнів, але було відчуття спорідненості й щастя, яке неможливо забути.

Змінилась країна, ми й наша дорога. Асфальтове покриття у нас? На Заріччі? Про таке навіть і не мріяли. Латали доріжку то щебенем, то гравієм, але вона була єдина й дорога, хоч у вибоїнах, і у калабанях, бо вела додому!

Ось вже й я прошу Господа зберегти сина, щоб вернувся швидше з війська з Перемогою. Виглядаю на свою доріженьку й чекаю, чекаю... А вона простягається перед нами, як витканий рушничок, манить вперед – відкривати нових людей та нові горизонти.

Якби шлях наш міг передати, то перед нами відкрилися б, як на картині, щасливі миті нашого роду: танцює та приспівує вся вулиця на весіллі, тихесенько несуть батьки новонародженого малюка й мають надію: "І з малої хати може вийти велика людина".

В дорожній пам'яті не стирається й не забувається нічого, не дарма старі люди наказували тримати дорогу в чистоті й дбати про неї.

А тепер дорога чує скрізь голоси матерів, які проводжають синів на війну:

– Господи, врятуй наших дітей, допоможи нам.

Різні долі, але для всіх є ріднесенька єдина стежина, що веде до рідної хати. Головне – не забути її. А вже людині вибирати, чи йти навпростець, чи незвіданими дорогами, які треба підкорити.

Путівець розуміє і застерігає:

– Йдіть вперед! Не опиніться тільки на узбіччі життя, пройдіть свій шлях із гідністю. Так, як проходили тут прапрадіди, батьки й пройдуть майбутні нащадки.

Тетяна НІКОНЕНКО

Жодна сирена не здатна забрати віру в світло!

В Міжнародний день миру, 21 вересня, освітні заклади Білоцерківської міської територіальної громади об'єдналися навколо найголовнішої мрії кожного українця – жити під мирним і безпечним небом, навчатися, радіти дитинству та вірити у світле майбутнє.

Розповідаючи про День миру в закладах освіти громади, начальник профільного управління **Юрій Петрик** у своєму фейсбуці зауважив: – Наше сьогодні диктує свої умови: виховні години, майстер-класи та акції нерідко доводиться продовжувати в укриттях під час повітряних тривог. Але жодна сирена не здатна забрати у наших дітей віру в світло!

День миру в освітніх закладах пройшов під знаком:

◆ **символів надії:** діти виготовляли паперових голубів, обереги, яскраві

аплікації «Крила надії» та запускали паперові літачки з побажаннями миру;

◆ **артакцій:** на шкільних подвір'ях розквітнули малюнки на асфальті, а в класах з'явилися «Дерева миру» та «Долоньки бажань»;

◆ **щирих розмов та безпеки:** учні обговорювали цінності взаємоповаги, долучалися до онлайн-рефлексій, бесід про простір без булінгу та зустрічей з офіцерами служби освітньої безпеки;

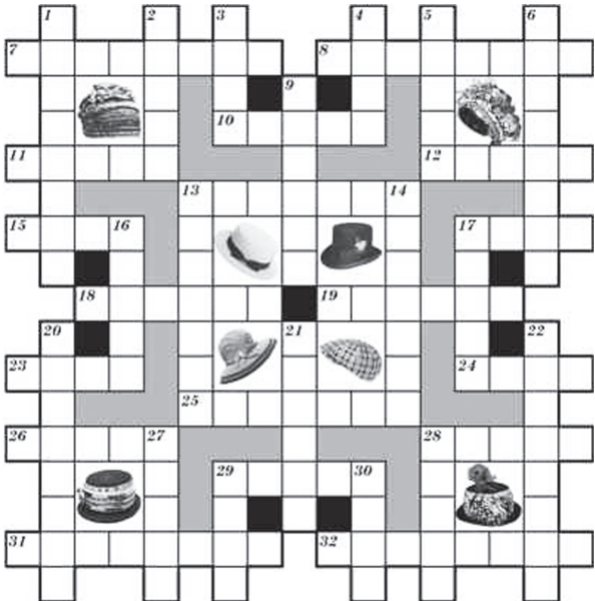
◆ **підтримки захисників:** школярі підготували акції «Голубка для героя», зібравши смаколики, листівки, обереги та благодійну допомогу для наших воїнів на передовій.

Попри всі виклики, ми тримаємо освітній стрій! Дякуємо педагогам, дітям та батькам за єдність, світло та непохитну віру в Перемогу!

КРОСВОРД «ПРИМХИ МОДИ»

Склав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ

По горизонталі: 7. Головний убір заміжньої жінки із прозорої легкої тканини, що має вигляд шалика. 8. Відворот (вилога) на рукаві одягу. 10. Тонкий скручений золотий, срібний або мідний дріт, з якого виготовляють ажурний візерунок, а також ювелірний виріб із таким візерунком. 11. Верхній легкий робочий одяг. 12. Сітчаста проклеєна бавовняна (рідше – льняна) тканина або папір, що вживається для вишивання чи гапування. 13. Куртка для щоденного носіння або формений верхній одяг. 15. Цупка, важка шовкова або шерстяна тканина, переважно із великим тканим візерунком, яку використовують для оббивання меблів, із декоративною метою тощо. 17. Індійський жіночий одяг у вигляді полотнища тканини, один край якого прикріплюють до тугого пояса, обвиваючи ним стегна і ноги, другий – накидають на плече або на голову як хустку. 18. Верхній одяг довгого крою, що надягається поверх плаття, костюма. 19. Металева

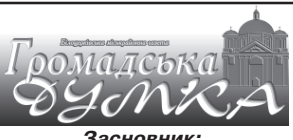

ВІДПОВІДІ:
По горизонталі: 7. Серпанок. 8. Закарваш. 10. Скань. 11. Блуза. 12. Канва. 13. Тужурка. 15. Штоф. 17. Сарі. 18. Пальто. 19. Гаплик. 23. Борт. 24. Апаш. 25. Кокарда. 26. Черес. 28. Кльош. 29. Хрест. 31. Ковбойка. 32. Ширінька.
По вертикалі: 1. Декольте. 2. Майка. 3. Пояс. 4. Шаль. 5. Замок. 6. Шаровари. 9. Пазуха. 13. Тільник. 14. Альпака. 16. Франт. 17. Свита. 20. Коверкот. 21. Туалет. 22. Паволока. 27. Салоп. 28. Комір. 29. Хакі. 30. Трпіл.

Сайт Snorik.ua	П'ятниця, 2.10 ніч +8 день +16	Субота, 3.10 ніч +6 день +15	Неділя, 4.10 ніч +5 день +14	Понеділок, 5.10 ніч +6 день +15	Вівторок, 6.10 ніч +7 день +14	Середа, 7.10 ніч +7 день +14	Четвер, 8.10 ніч +7 день +13
-------------------	---	---	---	--	---	---	---

Краще шкодувати про скоєне, ніж не зробити зовсім.

Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук".
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.